

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PÁTÁ SEKCE

VĚC 3A.CZ s. r. o. proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 21835/06)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

10. února 2011

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém francouzském znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořizovaný úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci 3A.CZ s. r. o. proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Peer Lorenzen, *předseda*,

Karel Jungwiert,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Zdravka Kalaydjieva,

Ganna Yudkivska,

Julia Laffranque, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 18. ledna 2011,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 21835/06) směřující proti České republice, kterou dne 9. května 2006 podala Soudu společnost s ručením omezeným založená podle českého práva 3A.CZ s. r. o. („stěžovatelka“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelku zastupuje paní A. Větrovská, advokátka zapsaná v seznamu advokátů České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm.

3. Stěžovatelka tvrdí, že jí byla uložena povinnost nahradit náklady exekuce vedené proti jejímu dlužníku a že jí nebylo zasláno k vyjádření stanovisko předložené Ústavnímu soudu jiným soudem.

4. Předseda páté sekce dne 31. srpna 2007 rozhodl o oznámení stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 1 Úmluvy dále o společném projednání přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatelka je společností s ručením omezeným založenou podle českého práva se sídlem v Praze.

6. Rozsudkem ze dne 8. října 2001 byl bývalý zaměstnanec stěžovatelky, P. Š., odsouzen za trestný čin zpronevěry věcí v majetku stěžovatelky a byla mu uložena povinnost nahradit jí škodu.

7. Dne 30. července 2002 podala stěžovatelka u Okresního soudu Praha – východ návrh na výkon uvedeného rozsudku s tím, že P. Š. присouzenou částku neuhradil. Navrhla, aby výkon rozhodnutí provedl soudní exekutor podle zákona č. 120/2001 Sb. (dále jen „exekuční řád“).

8. Dne 11. října 2002 soud návrhu stěžovatelky vyhověl a pověřil provedením výkonu rozhodnutí jí navrženého exekutora.

9. Exekučním příkazem ze dne 20. ledna 2004 rozhodl exekutor o provedení exekuce prodejem všech movitých věcí náležících P. Š.

10. Dne 29. června 2004 exekutor soudu oznámil, že povinný nemá žádný postižitelný majetek. Navrhl proto zastavení exekuce pro nemajetnost povinného a podle § 89 občanského soudního řádu požádal, aby mu stěžovatelka uhradila náklady exekuce.

11. Dne 5. listopadu 2004 zastavil okresní soud výkon rozhodnutí podle § 55 exekučního řádu a § 268 odst. 1 písm. e) občanského soudního řádu. Na základě § 52 a 89 exekučního řádu a § 271 občanského soudního řádu rozhodl, že je P. Š. povinen nahradit náklady exekuce stěžovatelce a stěžovatelce uložil povinnost uhradit stejnou částku, tj. 7 025 Kč (cca 285 €), z toho 3 000 Kč jako odměnu exekutorovi.

12. Dne 7. prosince 2004 podala stěžovatelka odvolání proti rozhodnutí, kterým jí soud uložil povinnost k náhradě nákladů exekuce, s tím, že náklady, které by jí měl povinný podle § 87 odst. 2 exekučního řádu uhradit, jí nevznikly. Uvedla však, že povinný by měl nahradit náklady exekuce exekutorovi podle § 87 odst. 3.

13. Dne 28. února 2005 změnil Krajský soud v Praze rozhodnutí ze dne 5. listopadu 2004 a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů, které jim vznikly v řízení před soudem prvního stupně; potvrdil nicméně rozhodnutí, že náhradu nákladů exekuce je povinna exekutorovi uhradit stěžovatelka. Krajský soud uvedl, že podle § 271 občanského soudního řádu dojde-li k zastavení výkonu rozhodnutí, závisí rozhodnutí o nákladech výkonu rozhodnutí na tom, z jakého důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí došlo. Je tedy třeba přezkoumat, zda zastavení řízení zavínal z procesního hlediska oprávněný. V této souvislosti krajský soud poznamenal, že stěžovatelka zvolila mezi dvěma možnostmi provedení výkonu rozhodnutí výkon rozhodnutí prováděný soudním exekutorem; měla tedy vědět, že exekutor vykonávající své pravomoci jako samostatnou výdělečnou činnost má nárok na odměnu. Měla rovněž zvážit, nakolik má taková exekuce reálnou šanci na úspěch; její předpoklad, že povinný je solventní, se však ukázal jako mylný. Podle soudu neprojevila stěžovatelka dostatek náležité péče, když se před podáním návrhu na výkon rozhodnutí nesnažila zjistit, zda povinný nějaký majetek vlastní. Vzhledem k tomu, že tedy zavinila zastavení exekuce, musí exekutorovi náklady exekuce uhradit.

14. Dne 1. června 2005 napadla stěžovatelka rozhodnutí krajského soudu ústavní stížností, v níž se dovolávala svého práva na spravedlivý proces a soudní ochranu a pokojné užívání majetku, a napadla krajní a svévolný výklad pojmu procesního zavinění. Zejména tvrdila, že neměla k dispozici žádný právní nástroj, který by jí umožnil zjistit majetkové poměry povinného, který se nezdržoval v místě svého trvalého bydliště. Dle jejího názoru by nemělo rozhodnutí o nákladech výkonu rozhodnutí sloužit k ochraně tohoto nepřijatelného chování a sankcionovat oprávněného, snažícího se vymoci svou pohledávku.

15. Před rozhodnutím ve věci vyzval Ústavní soud krajský soud a P. Š., aby se k předmětné ústavní stížnosti vyjádřili. Krajský soud ve svém stanovisku, směřujícím k vyvrácení námitek stěžovatelky, dále rozvinul svou argumentaci ohledně odpovědnosti oprávněného, rizika, které nese, a obtíží, které představuje uložení náhrady nákladů povinnému, jehož nemajetnost vedla k zastavení exekuce. Uvedené stanovisko bylo shrnuto v rozhodnutí Ústavního soudu, aniž by bylo předtím zasláno stěžovatelce k vyjádření.

16. Dne 9. listopadu 2005 odmítl Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatelky, vedenou pod sp. zn. II. ÚS 313/05, pro zjevnou neopodstatněnost. Ústavní soud odkázal na svůj nálezný ze dne 8. srpna 2005, sp. zn. II. ÚS 372/04, týkající se věci, v níž soudy nepřiznaly

exekutorovi právo na náhradu nákladů exekuce. V tomto nálezu uvedl, že s ohledem na specifické postavení exekutora, který je při výkonu svých pravomocí, jež na něho stát přenesl, povinen jednat nezávisle a nestranně, musí exekutor obdržet odměnu; není tedy možné náklady exekutora (včetně jeho odměny) neuhradit pro absenci procesního zavinění. Náklady exekuce je tedy povinen uhradit buď povinný, nebo, jestliže soud dospěje k závěru, že jsou důvody pro to, aby neuložil povinnost k náhradě nákladů řízení povinnému, oprávněný. Oprávněný musí při podání návrhu na provedení exekuce toto riziko s ohledem na možnosti povinného zvážit. V projednávané věci bylo rozhodnutí o nákladech řádně odůvodněno a ústavně konformní, neboť soud zajistil exekutorovi odměnu, aniž by překročil meze stanovené exekučním řádem. Ústavní soud rovněž uvedl, že náklady, které stěžovatelce vznikly, tedy náklady exekutora, nelze považovat za účelně vynaložené náklady, které hradí povinný ve smyslu § 87 odst. 2 exekučního řádu, neboť nelze přisvědčit názoru stěžovatelky, že neměla možnost ověřit si majetkové poměry P. Š. V této souvislosti Ústavní soud upozornil, že podle občanského soudního řádu může oprávněný soudu navrhnout, aby u povinného potřebné informace získal nebo aby jej vyzval k prohlášení o majetku. Stěžovatelka však této možnosti nevyužila.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

A. Exekuční řád (zákon č. 120/2001 Sb. ve znění účinném v rozhodné době)

17. Podle § 52 odst. 1 nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

18. Z § 55 odst. 1 vyplývá, že o zastavení exekuce nerozhoduje exekutor, ale soud.

19. Podle § 87 odst. 2 má oprávněný právo na náhradu nákladů účelně vynaložených k vymáhání nároku. Náklady oprávněného hradí oprávněnému povinný.

20. Ustanovení § 87 odst. 3 stanoví, že náklady exekuce hradí exekutorovi povinný.

21. Podle § 89 ve znění účinném do 31. prosince 2007 dojde-li k zastavení exekuce, může soud uložit oprávněnému, aby nahradil náklady exekuce.

Od 1. ledna 2008 toto ustanovení upřesňuje, že dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který toto zastavení zavinil. V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný. Od 1. listopadu 2009 se v § 89 *in fine* dodává, že pro případ zastavení exekuce pro nemajetnost povinného si může oprávněný s exekutorem předem sjednat výši účelně vynaložených výdajů.

B. Občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Sb.)

22. Podle § 268 odst. 1 písm. e) soud zastaví výkon rozhodnutí, jestliže průběh výkonu rozhodnutí ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů.

23. Ustanovení § 271 stanoví, že dojde-li k zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí, rozhodne soud o náhradě nákladů, které účastníkům prováděním výkonu rozhodnutí vznikly, podle toho, z jakého důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí došlo.

C. Vnitrostátní praxe

1. Rozhodnutí soudů nižšího stupně, na která stěžovatelka odkazuje

24. Stěžovatelka zmiňuje rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 39 Co 339/2004 ze dne 30. září 2004, podle kterého skutečnost, že oprávněný zvolil provedení výkonu rozhodnutí prostřednictvím exekutora a výkon rozhodnutí nepřinesl žádný výsledek, není důvodem pro to, aby mu byla uložena povinnost náhrady nákladů exekuce podle § 89 exekučního řádu.

25. Dále Soudu předkládá rozhodnutí sp. zn. Nc 12066/2004 vydané Obvodním soudem pro Prahu 3 ve věci vedené stěžovatelkou proti jinému povinnému, jehož nemajetnost rovněž vedla k zastavení výkonu rozhodnutí. Tímto rozhodnutím byla povinnost k náhradě nákladů exekutora podle § 271 občanského soudního řádu uložena povinnému. Soud mimo jiné odkázal na stanovisko Nejvyššího soudu a usnesení Ústavního soudu ze dne 14. dubna a 11. května 2006 (viz § 30 a 31 níže). Soud uvedl, že v projednávané věci nelze dojít k závěru o procesním zavinění oprávněného, neboť ten má vždy právo domáhat se uspokojení pohledávky cestou exekuce podle exekučního řádu. Skutečnost, že exekutor nezískal výtěžek dostatečný pro pokrytí nákladů exekuce, nelze přičítat oprávněnému. Vzhledem k tomu, že oprávněnému nelze vytýkat, že nepostupoval s náležitou péčí, musí náklady exekuce uhradit povinný. Uvedené rozhodnutí představovalo nový exekuční titul ve prospěch exekutora s tím, že majetkové poměry povinného se mohly v budoucnu změnit tak, aby umožnily pohledávku uspokojit.

2. Stanovisko Nejvyššího soudu

26. Podle stanoviska Nejvyššího soudu týkajícího se výkladu zákona č. 120/2001 Sb. (sp. zn. Cpjn 200/2005) lze oprávněnému uložit povinnost k náhradě nákladů exekuce (§ 89 exekučního řádu), jestliže při zastavení exekuce je z hlediska zásad uvedených v § 271 občanského soudního řádu osobou povinnou k náhradě nákladů exekučního řízení. Nelze-li však oprávněnému přičítat zavinění, že exekuce byla zastavena proto, že u povinného nebyl zjištěn postižitelný majetek [§ 268 odst. 1 písm. e) občanského soudního řádu], nelze oprávněnému uložit povinnost k náhradě nákladů exekuce; v takovém případě musí exekutorovi nahradit náklady povinný. Podle ustanovení § 89 exekučního řádu je třeba rozhodnout pouze v případě, kdy je to odůvodněno procesním zaviněním (zejména nedbalostí) oprávněného. Není tedy možno přisvědčit rozhodnutím, zhusta vydávaným v případech, kdy dochází k zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. e) občanského soudního řádu z důvodu, že u povinného nebyl zjištěn postižitelný majetek, která ukládají povinnost k náhradě nákladů exekuce oprávněnému a současně ve prospěch oprávněného ukládají tutéž povinnost povinnému. Jestliže nelze oprávněnému přičítat zavinění na výsledku řízení, tedy neexistenci postižitelného majetku u povinného, není možné mu ani ukládat povinnost k náhradě nákladů exekuce, jelikož ustanovení § 89 exekučního řádu se s ohledem na § 271 občanského soudního řádu neuplatní. Je tedy třeba aplikovat ustanovení § 87 odst. 3 exekučního řádu a uložit povinnost k náhradě nákladů exekuce povinnému, a to bez ohledu na to, že bylo v řízení shledáno, že je insolventní.

3. Judikatura Ústavního soudu

27. Nálezem sp. zn. I. ÚS 350/04 ze dne 15. září 2004 Ústavní soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu, kterým byla stěžovatelům uložena povinnost náhrady nákladů vzniklých druhému účastníku v řízení o návrhu na nařízení exekuce, který odvolací soud zamítl pro vady soudního rozhodnutí, které mělo být vykonáno. Konstatoval, že rozhodování o náhradě

nákladů řízení nelze považovat za sankční nástroj sloužící k potrestání účastníka řízení za realizaci jeho právních nároků, a to zvláště pokud postupuje v dobré víře ve správnost (vykonatelnost) soudního rozhodnutí, které mu takové nároky přiznává.

28. Usneseními sp. zn. II. ÚS 150/04 ze dne 31. srpna 2004 a sp. zn. III. ÚS 118/05 ze dne 29. června 2005 odmítl Ústavní soud pro zjevnou neopodstatněnost ústavní stížnost předloženou exekutory, kteří napadali rozhodnutí vydaná podle § 87 a 89 exekučního řádu, jimiž byla povinnost náhrady nákladů exekuce uložena povinnému. Ústavní soud uvedl, že exekutor vykonává svou činnost v postavení podnikatele podle obchodního zákoníku, tedy s určitým rizikem. Má tak v případě úspěšného provedení exekuce právo na odměnu, ale současně nese i riziko spočívající v tom, že majetek povinného nebude dostačovat k uhrazení nákladů exekuce. Ústavní soud tedy došel k závěru, že toto riziko nelze bezdůvodně přenášet na oprávněného.

29. V usneseních sp. zn. II. ÚS 372/04 ze dne 8. srpna 2005 (viz § 16 výše) a sp. zn. I. ÚS 290/05 ze dne 23. února 2006 Ústavní soud zdůraznil, že náklady exekuce, které exekutorovi vznikly, musí být nahrazeny, a to buď povinným, nebo oprávněným.

30. Usnesením sp. zn. III. ÚS 282/06 ze dne 14. dubna 2006 odmítl Ústavní soud pro zjevnou neopodstatněnost ústavní stížnost podanou exekutorem, kterou napadl rozhodnutí o zastavení exekuce pro nemajetnost povinného, jímž byla povinnost k náhradě nákladů exekuce uložena povinnému. Ústavní soud především zdůraznil, že je nutno rozlišovat mezi případy – analogickými s projednávanou věcí –, kdy návrhu exekutora na náhradu nákladů exekuce bylo vyhověno a povinnost k jejich náhradě byla uložena, byť insolventnímu, povinnému, a případy, v nichž bylo rozhodnuto, že exekutor nemá na náhradu takových nákladů právo (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 372/04 ze dne 8. srpna 2005). Nemajetnost povinného totiž neznamená odeprání náhrady nákladů exekuce exekutorovi, a to tím spíše, že i oprávněný může být nesolventní, přičemž povinný, který je v určitý okamžik nesolventní, jím zase nemusí být později. Dle názoru Ústavního soudu vychází ustanovení § 87 až 98 exekučního řádu a stejně tak ustanovení § 271 občanského soudního řádu ze zásady, že oprávněného, jehož návrhu na výkon rozhodnutí bylo vyhověno, je třeba považovat za účastníka, kterému svědčí plný úspěch ve věci; postavení exekutora je ostatně v takovém případě analogické postavení oprávněného, a proto ustanovení § 87 odst. 3 exekučního řádu stanoví, že náklady exekuce hradí povinný. Pokud jde o případy, kdy došlo k zastavení exekuce, z ustanovení § 89 exekučního řádu v dotčené době nevyplývala povinnost uložit náhradu nákladů oprávněnému, ani kritéria, podle nichž má soud o nákladech rozhodnout; tato kritéria totiž byla upravena v § 271 občanského soudního řádu. Ústavní soud uvedl, že nedostatek exekučně postižitelného majetku vede tradičně (a logicky) k tomu, že povinnost k náhradě nákladů nese povinný, a to s výjimkou situace, kdy oprávněný nedbal požadavku náležité opatrnosti a péče a návrh na nařízení exekuce podal, ačkoli mu byly k dispozici poznatky, z nichž se dal takový výsledek předvídat. Dále připomněl, že zákon umožňuje exekutorovi čelit tomuto materiálnímu riziku tím, že ho opravňuje požadovat složení zálohy na jemu vzniklé náklady, a nebyla-li taková záloha složena, odmítnout provést požadovaný úkon, nebo podat soudu návrh na zastavení exekuce.

31. V obdobné věci, o níž rozhodl dne 11. května 2006 usnesením sp. zn. III. ÚS 283/06, Ústavní soud uvedl, že ze spisu (a ani z tvrzení stěžovatele) nevyplývá, že oprávněný věděl o nedobytnosti jím vymáhané částky ještě před podáním návrhu na nařízení exekuce. Nelze tedy dospět k závěru, že zastavení exekuce zavinil oprávněný a že náhradu nákladů exekuce je tak možné uložit povinnému.

32. Dne 12. září 2006 přijalo plénum Ústavního soudu stanovisko (sp. zn. Pl. ÚS-st. 23/06) za účelem sjednocení rozhodovací praxe Ústavního soudu, v němž prohlásil za ústavně

konformní odůvodnění vyjádřené v usnesení sp. zn. III. ÚS 282/06 (viz § 30 výše). Dle názoru pléna není v rozporu s právem na soudní ochranu a pokojné užívání majetku, jestliže soud, pokud dojde k zastavení exekuce pro nemajetnost povinného a procesní zavinění není na straně oprávněného, uloží povinnost k náhradě nákladů exekutora povinnému. Ustanovení § 89 exekučního řádu se výslovně vztahuje na procesně-právní vztah mezi exekutorem a oprávněným (vztah mezi exekutorem a povinným upravuje § 87 odst. 3 exekučního řádu), zatímco § 271 občanského soudního řádu stanoví kritéria pro rozhodování o nákladech exekuce, byla-li zastavena. Jestliže s ohledem na tato kritéria se povinnost k náhradě nákladů oprávněnému ukládá povinnému, pak je to i on, kdo je povinen k náhradě nákladů exekuce vůči exekutorovi; pokud povinnost k náhradě nákladů exekuce podle § 271 občanského soudního řádu přísluší oprávněnému, bude oprávněný rovněž nositelem povinnosti k náhradě nákladů exekuce podle § 89 exekučního řádu. V této souvislosti je třeba se zabývat důvody, pro něž k zastavení exekuce došlo, přičemž mezi hlediska pro rozhodnutí, komu bude uložena náhrada nákladů, nenáleží nemajetnost povinného. Uložení povinnosti k náhradě nákladů exekutora povinnému, byť nemajetnému, neznamená, že by exekutorovi byla náhrada nákladů exekuce odpírána (což by bylo v rozporu s ochranou vlastnického práva). Ostatně ani oprávněný nemusí být solventní a naopak nesolventní povinný jím nemusí být později. Krom toho exekuční řízení neosvědčuje s jistotou úplnou nesolventnost povinného; takový závěr lze učinit jen v řízení konkursním. Podle Ústavního soudu nicméně existuje výjimka: jestliže oprávněný nedbal požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti a návrh na nařízení exekuce podal, ačkoliv měl k dispozici informace, z nichž se dala nemajetnost povinného předvídat, lze mu přičítat zavinění na zastavení exekuce a uložit povinnost k náhradě nákladů povinného i exekutora.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY V ŘÍZENÍ PŘED ÚSTAVNÍM SOUDEM

33. Stěžovatelka tvrdí, že jí Ústavní soud nezaslal stanovisko dalšího účastníka řízení před Ústavním soudem, a to krajského soudu, a tím jí upřel možnost se k němu vyjádřit. V této souvislosti se dovolává článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

A. K přijatelnosti

34. Soud musí nejdříve odlišit projednávanou věc od věci *Holub proti České republice* (rozh.), č. 24880/05, 14. prosinec 2010), v níž prohlásil obdobnou námitku za nepřijatelnou s odůvodněním, že stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy ve znění Protokolu č. 14, který vstoupil v platnost dne 1. června 2010. Rozdíl spočívá podle Soudu ve skutečnosti, že v projednávané věci krajský soud ve svém stanovisku k ústavní stížnosti stěžovatelky, které předložil Ústavnímu soudu, pouze neodkázal na své rozhodnutí ze dne 28. února 2005. Naopak, spíše v něm dále rozvedl svou argumentaci, čímž poskytl dodatečné odůvodnění ve vztahu ke svému původnímu rozhodnutí (viz § 15 výše). Nelze tedy vyloučit, že uvedené stanovisko obsahovalo skutečnosti, které stěžovatelce nebyly známy a na něž mohla chtít oprávněně reagovat, a to tím spíše, že se jednalo o posouzení otázky vyvolávající v praxi určitou názorovou nejednotnost. Nelze ani vyloučit možnost, že

měly tyto skutečnosti svou váhu při rozhodnutí Ústavního soudu v dané věci. Za těchto podmínek nemůže Soud dojít k závěru, že stěžovatelka neutrpěla „podstatnou újmu“ při výkonu svého práva účastnit se přiměřeným způsobem řízení před Ústavním soudem. Tuto námitku proto nelze prohlásit za nepřijatelnou ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy.

35. Soud dále konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Soud dále neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti této námitky, a prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

36. Stěžovatelka se k této otázce nevyjádřila.

37. Vláda s odkazem na rozsudky Soudu ve věci *Milatová a ostatní proti České republice* (č. 61811/00, ESLP 2005-V) a *Mareš proti České republice* (č. 1414/03, 26. října 2006) ponechává posouzení přijatelnosti a odůvodněnosti této části stížnosti na úvaze Soudu.

38. Soud připomíná, že pojem spravedlivého procesu zahrnuje také právo na kontradiktorní řízení, podle kterého účastníci musí mít příležitost nejen předložit každý důkaz nutný k tomu, aby obhájili své nároky, ale také musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit (viz, mezi mnoha jinými, *Nideröst-Huber proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 18. února 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-I, § 24; *Krčmář proti České republice*, č. 35376/97, § 40, 3. březen 2000).

39. V projednávané věci, jak již Soud uvedl výše (viz § 34), obsahovalo stanovisko krajského soudu předložené Ústavnímu soudu některé další skutečnosti v porovnání s jeho rozhodnutím ze dne 28. února 2005, proti němuž stěžovatelka podala ústavní stížnost. Za těchto podmínek nelze dojít k závěru, že bylo toto stanovisko nadbytečné nebo že nemělo žádný vliv na rozhodnutí Ústavního soudu. Soud má tedy za to, že dodržení práva na spravedlivý proces s ohledem zejména na respektování zásady kontradiktorního řízení vyžadovalo, aby měla stěžovatelka možnost se ke stanovisku krajského soudu vyjádřit nebo aby o něm byla alespoň informována a mohla se rozhodnout, zda na něj bude reagovat či nikoliv (viz, *mutatis mutandis*, *Asnar proti Francii*, č. 12316/04, § 28, 18. října 2007). Takovou možnost však nedostala.

40. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy v tomto ohledu došlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY VE VZTAHU K ROZHODNUTÍ O POVINNOSTI NAHRADIT NÁKLADY EXEKUCE

41. Na poli článku 6 odst. 1 stěžovatelka mimo jiné tvrdí, že jí byla uložena povinnost k náhradě nákladů exekuce, ačkoliv taková povinnost nemá dle jejího názoru oporu v zákoně.

42. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí a uvádí, že se námitka týká výkladu a používání vnitrostátního práva vnitrostátními orgány, které, pokud je nelze považovat za svévolné, nenáleží do kompetence Soudu. V projednávané věci provedly vnitrostátní soudy výklad právních norem, jejichž použití v praxi bylo relativně nové, a nelze-li jejich závěry považovat za svévolné, neměl by je Soud zpochybňovat.

43. Pokud jde o nejednotnou rozhodovací praxi, kterou stěžovatelka namítá, vláda poznamenává, že v právním řádu každé země existují právní normy, jejichž výklad je předmětem sporu a který se ustálí až po určitém čase. Tak tomu bylo i v projednávané věci, neboť v judikatuře českých soudů došlo v otázce nákladů výkonu rozhodnutí k dynamickému

vývoji. Vláda se nicméně domnívá, že z článku 6 odst. 1 Úmluvy nevyplývá povinnost revokovat rozhodnutí založená na překonaném právním názoru.

44. Stěžovatelka naproti tomu namítá, že rozhodnutí, jimiž jí byla uložena povinnost k náhradě nákladů exekuce, byla vydána ve dnech 5. listopadu 2004 a 28. února 2005, tedy více jak tři roky po nabytí účinnosti exekučního řádu. Dle jejího názoru tak měly soudy dostatek času na to, aby dospěly k ústavně konformnímu výkladu, který respektuje právo na spravedlivé řízení. S odvoláním mezi jinými na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 39 Co 339/2004 (viz § 24 výše) a nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 350/04 (viz § 27 výše) stěžovatelka zdůrazňuje, že účastníka řízení nelze sankcionovat rozhodnutím o povinnosti náhrady nákladů exekuce za to, že se snažil uplatnit své právní nároky prostřednictvím exekutora.

45. Stěžovatelka má za to, že se právní stát vyznačuje mimo jiné předvídatelností soudních rozhodnutí; zásada rovnosti účastníků řízení a zásada právní jistoty totiž vyžadují, aby soudy rozhodovaly stejným způsobem ve věcech, které se po skutkové a právní stránce podobají. V daném případě se však Ústavní soud odchýlil od své předchozí rozhodovací praxe (viz § 28 výše), jakož i od stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 200/2005. Toto stanovisko, stejně jako stanovisko pléna Ústavního soudu, podporují dle stěžovatelky její tvrzení, podle kterého nemajetnost povinného a neúspěšné provedení exekuce nejsou důvodem pro to, aby byla povinnost k náhradě nákladů exekuce uložena oprávněnému.

46. Stěžovatelka konečně namítá, že i přesto, že se soudy a dokonce různé senáty Ústavního soudu názorově lišily, pokud jde o otázku, kdo je povinen nahradit náklady exekuce v případě zastavení výkonu rozhodnutí, Ústavní soud její ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou, aniž by ji meritorně přezkoumal.

47. Soud připomíná, že jeho úkolem je ve smyslu článku 19 Úmluvy zajištění plnění závazků, které z Úmluvy smluvním stranám vyplývají. Výklad a používání vnitrostátního práva přísluší v prvé řadě vnitrostátním orgánům a zejména soudům (viz, mezi mnoha jinými, *Rotaru proti Rumunsku* [velký senát], č. 28341/95, § 53, ESLP 2000-V). Soudu nepřísluší posuzovat skutkové okolnosti, které vedly vnitrostátní soud k tomu, aby přijal takové rozhodnutí spíše než jiné, s výhradou posouzení slučitelnosti s ustanoveními Úmluvy. Jinak by se Soud změnil ve třetí nebo čtvrtou instanci a překročil by meze svého poslání (*Contal proti Francii*, (rozh.), č. 67603/01, 3. září 2000). Jediným úkolem Soudu ve vztahu k článku 6 Úmluvy je přezkoumávat stížnosti namítající, že vnitrostátní soudy porušily specifické procesní záruky uvedené v tomto článku nebo že vedení řízení ve svém celku stěžovateli nezaručilo spravedlivý proces (*Sarkisova proti Gruzii*, (rozh.), č. 73239/01, 6. září 2005).

48. Projednávaná věc se týká především výkladu § 89 zákona č. 120/2001 Sb. Toto ustanovení ve spojení s § 271 občanského soudního řádu sloužilo v daném případě jako právní základ pro rozhodnutí, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost náhrady nákladů, které vznikly exekutorovi v exekučním řízení, jež bylo zastaveno z důvodu nemajetnosti dlužníka stěžovatelky. Soud konstatuje, že příslušná část zákona 120/2001 Sb. umožňující zajistit provedení výkonu rozhodnutí exekutorem, který takovou činnost vykonává jako soukromá osoba, nabyla účinnosti dne 1. září 2001. Ustanovení § 89 uvedeného zákona ve znění účinném v rozhodné době bez bližšího upřesnění umožňovalo uložit povinnost k náhradě nákladů exekuce oprávněnému. Toto ustanovení se následně stalo předmětem výkladu různých vnitrostátních soudů, z nichž všechny uplatnily zásadu procesního zavinění dle § 271 občanského soudního řádu. Poté, co bylo ujasněno, že exekutor musí mít právo na náhradu nákladů, které mu vznikly, bez ohledu na neúspěch exekuce způsobený nemajetností dlužníka, vyvstala otázka, zda je tyto náklady povinen hradit oprávněný nebo povinný. V této souvislosti Ústavní soud konstatoval, že uložení povinnosti oprávněnému musí být

„odůvodněné“ (viz výše § 28 *in fine*). Otázka, v jejímž posouzení se však soudy lišily, byla ta, za jakých okolností lze zavinění na zastavení exekuce pro nemajetnost povinného přičítat oprávněnému, tedy jaká míra náležité péče se na oprávněném požaduje a v jakém rozsahu je oprávněný povinen se před podáním návrhu na nařízení exekuce informovat na majetkové poměry povinného.

Ve věci stěžovatelky zaujal krajský soud relativně přísný přístup, když jí vytkl, že se předem nesnažila zjistit, zda povinný vlastní majetek umožňující uspokojit její pohledávku; Ústavní soud měl zase zjevně za to, že nemajetnost povinného sama o sobě odůvodňuje, aby mu povinnost k náhradě nákladů uložena nebyla, a to bez ohledu na procesní zavinění. V jiných případech se skutečnost, že exekutor nezískal výtěžek dostatečný pro pokrytí nákladů exekuce, nepovažovala za zaviněnou oprávněným (viz § 25 výše), popř. k tomu, aby oprávněnému nebyla uložena povinnost k náhradě nákladů, postačovalo, že nedošlo k nedbalosti z jeho strany (viz § 26 výše) nebo že mu nebyla známa nemajetnost povinného (viz § 30 a 31 výše). Konečně plénem Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 12. září 2006 uvedlo, že při rozhodování o tom, komu má být uložena povinnost k náhradě nákladů druhého účastníka řízení a exekutora, je třeba použít kritéria uvedená v § 271 občanského soudního řádu; takovou povinnost lze oprávněnému uložit, jestliže nedbal požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti a návrh na nařízení exekuce podal, ačkoliv měl k dispozici informace, z nichž se dala nemajetnost povinného předvídat.

49. Z toho vyplývá, že české soudy musely v rozhodné době při rozhodování o tom, komu lze přičíst procesní zavinění na zastavení výkonu rozhodnutí a tedy uložit povinnost k úhradě nákladů za výkon rozhodnutí, zkoumat určité množství skutečností, jako informace o majetkových poměrech povinného, které měl oprávněný k dispozici nebo které mohl získat před podáním návrhu na nařízení exekuce, a míru opatrnosti a náležité péče, kterou oprávněný projevil. To také Krajský soud v Praze v projednávané věci učinil, přičemž vyšel ze skutečností, které ve svém rozhodnutí vysvětlil. Tímto způsobem splnil úlohu, která je v právním státě soudům svěřena, a proto podle závěrů Ústavního soudu, které Soud nemůže zpochybňovat, nepřekročil rámec posuzovací pravomoci vymezené ústavním pořádkem. Pokud nebyla stěžovatelce upřena možnost hájit se a rozhodnutí krajského soudu s dostatečnou přesností uvádí důvody, na nichž se zakládá, neshledává v tom Soud žádný prvek svévole, který by mohl vést k porušení práva na spravedlivý proces.

50. Soud se dále domnívá, že pakliže došlo k určité nejednotnosti ve vnitrostátní praxi, tato vyplývala především z rozdílného stupně proaktivity, který od oprávněného jednotlivé soudy, a dokonce různé senáty Ústavního soudu, požadovaly v rámci prostoru pro uvážení, který mají v souladu s příslušnou právní úpravou. Nelze nicméně říci, že stát nedostál své povinnosti reagovat v zájmu zajištění právní jistoty s co nejvyšší mírou konzistentnosti, neboť sporná otázka byla nakonec posouzena plénem Ústavního soudu s cílem sjednocení rozhodovací praxe. Nakonec bylo ustanovení § 89 zákona č. 120/2001 Sb. novelizováno tak, že nově upřesňuje, že v případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného je povinen paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi uhradit oprávněný (viz § 21 výše). K tomu Soud uvádí, že mu nepřísluší přezkoumávat *in abstracto* příslušnou právní úpravu a praxi, ani nahrazovat kompetentní vnitrostátní orgány a posuzovat skutečnosti, které tyto orgány vedly k přijetí právě takového – a ne jiného – rozhodnutí. Úkolem Soudu proto není rozhodovat, zda měl v konkrétním případě uhradit náklady exekutora oprávněný či povinný; jeho role se omezuje na ověření souladu důsledků tohoto rozhodnutí s Úmluvou. Rozhodnutí, které je v projednávané věci stěžovatelka napadá, však nelze považovat za nepřiměřené nebo svévolné, a skutečnost, že krajský soud zaujal relativně přísnější přístup než jiné soudy v obdobných věcech, nemůže sama o sobě znamenat porušení zásady právní jistoty.

51. Soud konečně poznamenává, že Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 9. listopadu 2005 odmítl ústavní stížnost stěžovatelky pro zjevnou neopodstatněnost, to znamená, že přistoupil k určitému meritornímu posouzení věci. Soud rovněž konstatuje, že zákon o Ústavním soudu umožňuje Ústavnímu soudu zamítnout ústavní stížnost pro neopodstatněnost usnesením o odmítnutí. Takové rozhodnutí náleží do posuzovací pravomoci každého soudu a Soud nemůže vnitrostátním soudům určovat, kdy jsou oprávněny takové řešení použít (viz *Mareš proti České republice*, (rozh.), č. 1414/03, 4. červenec 2005). Rozhodnutí Ústavního soudu v dané věci je řádně odůvodněno a nevykazuje žádné známky svévole. Vzhledem k tomu, že výklad a používání vnitrostátního práva přísluší v první řadě vnitrostátním soudům, nemůže Soud zpochybnit závěr, k němuž došel Ústavní soud v projednávané věci, a to i přes porušení zásady kontradiktornosti řízení konstatované výše (viz § 40).

52. Z toho vyplývá, že tuto námitku je třeba odmítnout jako zjevně neopodstatněnou podle § 35 odst. 3 a 4 Úmluvy.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1

53. Stěžovatelka konečně tvrdí, že způsobem, jímž v projednávané věci vnitrostátní soudy rozhodly v otázce náhrady nákladů exekuce, došlo k porušení jejího práva na pokojné užívání majetku, zaručeného článkem 1 Protokolu č. 1, který zní takto:

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

54. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí s tím, že zásah do stěžovatelčina práva na pokojné užívání majetku byl odůvodněný.

55. Uvádí, že stěžovatelka nenamítá nedostupnost zákonných ustanovení, na jejichž základě jí byla uložena povinnost nahradit náklady exekuce, nýbrž skutečnost, že jejich výklad, tak jak jej provedly vnitrostátní soudy, byl svévolný. Samotná skutečnost, že lze zákonné ustanovení vykládat více než jedním způsobem, však sama o sobě nestačí k závěru, že byl předmětný zásah nepředvídatelný a svévolný (viz, *mutatis mutandis*, *O. B. Heller, a. s. a Československá obchodní banka, a. s. proti České republice*, (rozh.), č. 55631/00 a 55728/00, 9. listopad 2004). Vláda tvrdí, že vzhledem k tomu, že ustanovení § 89 zákona č. 120/2001 Sb. nesporně umožňovalo uložit povinnost k náhradě nákladů exekuce oprávněnému, měla si být stěžovatelka, pokud zvolila způsob provedení výkonu rozhodnutí dle tohoto zákona, který byl v rozhodné době poměrně novým právním předpisem, vědoma rizika, že bude muset takové náklady nést. Rozhodnutí vydané v projednávané věci krajským soudem, který došel k závěru o procesním zavinění stěžovatelky, tedy nelze v žádném případě považovat za svévolné nebo vybočující z mezí zákona.

56. Vláda má za to, že ustanovení § 89 zákona č. 120/2001 Sb. sledovalo rovněž legitimní cíl, a to zajistit, aby exekutoři, kteří hrají významnou úlohu ve společnosti, nemuseli nést břemeno nákladů exekuce, jestliže oprávnění nedbají požadavku opatrnosti a návrh na nařízení exekuce podají, ačkoliv mají k dispozici informace o nemajetnosti dlužníků.

57. Vláda konečně podotýká, že stěžovatelka, aby dostála své povinnosti náležité péče před podáním návrhu na nařízení exekuce, měla možnost soudu navrhnout, aby získal informace o majetkových poměrech povinného. Taktéž poukazuje na poměrně nízkou výši

nákladů exekuce, které byla stěžovatelka povinna uhradit. Za těchto okolností zastává vláda názor, že stěžovatelka nenesla nepřiměřené břemeno.

58. Stěžovatelka uvádí, že krajský soud jí nejen uložil povinnost k náhradě nákladů, které vznikly exekutorovi, ale rovněž jí upřel právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v řízení před soudem prvního stupně.

59. Soud předesílá, že náklady soudního řízení představují „poplatky“ ve smyslu druhého odstavce článku 1 Protokolu č. 1; námitky týkající se úhrady těchto nákladů by tedy měly být posouzeny z hlediska tohoto ustanovení (*Perdigão proti Portugalsku* [velký senát], č. 24768/06, § 60-61, 16. listopad 2010).

60. V projednávané věci byla totiž stěžovatelka zbavena majetkové hodnoty, a to částky 7 025 Kč (přibližně 285 €), kterou musela zaplatit exekutorovi jako náklady exekuce, přičemž podle rozhodnutí odvolacího soudu již P. Š. nebyl povinen jí tuto částku uhradit. Soud tedy musí zkoumat, zda rozhodnutí krajského soudu, jímž byla stěžovatelce tato povinnost uložena, bylo v souladu s požadavky článku 1 Protokolu č. 1.

61. Předně Soud nemůže zpochybňovat způsob, jakým české soudy ve věci rozhodly, a to tím spíše, že z žádné informace ze spisu nelze dovodit, že dotčená právní ustanovení použily zjevně nesprávně nebo způsobem vedoucím ke svévolným závěrům (viz část týkající se článku 6 odst. 1 výše, § 41-52). Samotná skutečnost, že je možné zákonné ustanovení vykládat více než jedním způsobem, totiž sama o sobě nestačí k závěru, že dotčený zásah byl nepředvídatelný nebo svévolný a v důsledku toho neslučitelný se zásadou zákonnosti (viz, *mutatis mutandis*, *O. B. Heller, a. s. a Československá obchodní banka*, rozhodnutí citované výše).

62. Soud dále přijímá, že právní ustanovení týkající se úhrady nákladů exekuce a jejich použití soudy v projednávané věci sledovaly legitimní cíl řádného výkonu spravedlnosti, jehož jsou exekutoři součástí.

63. Zásadní otázka tak zní, zda v důsledku rozhodnutí, která v projednávané věci napadá, nesla stěžovatelka mimořádnou a přílišnou zátěž.

V této souvislosti Soud poznamenává, že částka náhrady nákladů uložená stěžovatelce obsahovala v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, výlučně paušálně určenou částku odměny exekutora, stanovenou mimo jiné pro případ zastavení exekuce, ve výši 3 000 Kč (122 €), dále částku nákladů skutečně vynaložených exekutorem a rovněž daň z přidané hodnoty. Celkem byla stěžovatelka povinna uhradit částku 7 025 Kč (přibližně 285 €); stěžovatelka nicméně netvrdí, že by se jednalo o „přílišnou“ zátěž. Vše ostatně nasvědčuje tomu, že stěžovatelka nezůstala bez majetku a pokračuje ve své činnosti (viz, *mutatis mutandis*, *O. B. Heller, a. s. a Československá obchodní banka*, rozhodnutí citované výše).

Konečně je nutno uvést, že ustanovení § 89 exekučního řádu v rozhodné době umožňovalo uložit náhradu nákladů exekuce, která byla zastavena, oprávněnému. Pokud tedy stěžovatelka podala návrh na nařízení exekuce, nemohla vyloučit riziko, že jí taková povinnost bude uložena.

64. S ohledem na výše uvedené a prostor pro uvážení, který mají státy v předmětné oblasti k dispozici, se Soud domnívá, že za daných okolností byl požadavek přiměřenosti zásahu dodržen.

65. Z toho vyplývá, že tuto námitku je třeba odmítnout jako zjevně neopodstatněnou podle článku 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

IV. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

66. Podle článku 41 Úmluvy,

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

67. Stěžovatelka požaduje částku 7 025 Kč (přibližně 285 €) jako náhradu majetkové škody, jež odpovídá částce, kterou byla povinna uhradit exekutorovi jako náhradu nákladů exekuce. Dále požaduje částku 30 000 Kč (1 224 €) jako náhradu nemajetkové újmy, kterou měla utrpět v důsledku nespravedlnosti řízení před soudy nižšího stupně a postupu Ústavního soudu.

68. Vláda ponechává otázku výše náhrady majetkové škody na posouzení Soudu. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy, má za to, že konstatování porušení Úmluvy by bylo dostatečným zadostiučiněním.

69. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelkou požadovaná náhrada majetkové škody týká námitek, které byly prohlášeny za nepřijatelné, a s ohledem na to, že Soud nemůže spekulovat o tom, jaký by byl výsledek řízení před Ústavním soudem, jestliže by řízení probíhalo v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy, zamítá nároky stěžovatelky, pokud jde o tvrzenou majetkovou škodu.

Soud se domnívá, že k nápravě případné nemajetkové újmy postačuje jím konstatované porušení Úmluvy.

B. Náklady řízení

70. Stěžovatelka dále požaduje částku 12 025 Kč (490 €) jako náhradu nákladů řízení před vnitrostátními soudy a dále částku 25 702 Kč (1 048 €) jako náhradu nákladů řízení před tímto Soudem, z níž, jak plyne z předložených faktur, byla částka 10 000 Kč (408 €) včetně DPH vynaložena na právní zastoupení před Soudem a zbytek na překlad korespondence a stanoviska stěžovatelky.

71. Vláda podotýká, že z předložených faktur nevyplývá, jaké dokumenty byly přeloženy a že stěžovatelce nelze uhradit náklady za expresní překlad.

72. Podle judikatury Soudu může stěžovatel obdržet úhradu nákladů řízení pouze v rozsahu odpovídajícím jejich skutečnému vynaložení, nezbytnosti a přiměřenosti jejich výše. Dále Soud připomíná, že náklady soudního řízení lze uhradit pouze tehdy, pokud se týkají porušení konstatovaného Soudem (*Beyeler proti Itálii*, [velký senát], č. 33202/96, § 27, 28. květen 2002).

73. Vzhledem k tomu, že k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, které bylo v projednávané věci konstatováno, došlo v řízení před Ústavním soudem, tedy před vnitrostátní soudní instancí posledního stupně, se Soud domnívá, že náklady řízení, jež nesla stěžovatelka ve vnitrostátním řízení, nebyly vynaloženy za účelem zabránění porušení Úmluvy nebo odstranění důsledků takového porušení; v této části je proto třeba žádost odmítnout.

Dále pak s ohledem na doklady, které má k dispozici, a judikaturu Soudu, a vzhledem k tomu, že některé námitky stěžovatelky byly prohlášeny za nepřijatelné, považuje Soud za přiměřené přiznat stěžovatelce částku 500 € jako náhradu nákladů řízení před Soudem.

C. Úrok z prodlení

74. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou, pokud jde o námitku stěžovatelky, že neměla možnost vyjádřit se ke stanovisku předloženému Ústavnímu soudu krajským soudem, a ve zbytku za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že závěr o porušení Úmluvy sám o sobě poskytuje dostatečné spravedlivé zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která stěžovatelce vznikla;
4. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelce zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 500 € (pět set eur), a případnou částku daně, kterou by stěžovatelka byla povinna zaplatit, jako náhradu nákladů řízení; tato částka se převede na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 10. února 2011 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Peer Lorenzen
předseda